

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

I

Τὰ γνέφια ποῦ με σκέπαγαν ξανοίγοντας
ἔς ἀνάερα φερόμωνα πλεμάτια,
καὶ μέσα ἔς ὄνειρόπλαστα παλάτια
ἀκούρμαινα χιλιάδες « σ' ἀγαπῶ ».

Μὰ ἐκεῖ ποῦ μεθυσμένος γοργοπέταγα
τ' ἀπόξενο ζητῶντας καὶ τὸ τέλειο,
τοῦ κόσμου συναπάντησα τὸ γέλιο,
τοῦ πόνου ξαναβρῆκα τὸ σκοπό.

II

Στὰ μέρη ποῦ μυρώναν τὰ μυριόφυλλα
τὰ ὀλόανθα τῆς ἀνοιξης βλαστάρια,
ἔστὰ δάσα ποῦ φωλιάζαν τὰ λιοντάρια,
μὴν πᾶς, ψυχὴ μου πάναγνη, μὴν πᾶς.

Μὴν πᾶς· κι' ἐκεῖ ποῦ παίζαν τ' ἀδερφούλια σου
ἀσχήμιες τώρα ζοῦν, ὦ ναι, καὶ νάνοι
γαλιάντρες κρυφοσιμίγουν ἔς τὸ βοτάνι,
μὴν πᾶς, ψυχὴ μου πάναγνη, μὴν πᾶς.

III

Στὲς χῶρες, ποῦ περνῶντας κρυφοστενάζεις
τὰ τρύφηλα σὰν ἔβλεπες παλάτια,
ἔστοὺς τόπους ποῦ ὠρηγοφάνταζαν ἔστὰ πλάτια
τὸν κόσμο τὸν τρανὸ δὲ θᾶβρης πλιά.

Τ' ἀτσάλινα δοκάρια τριζοκόπησαν,
γκρεμίστηκαν μὲ πόνου κ' ἦ κολῶνες,
τ' ἀνέγγιχτα σκορπίσανε κυκλῶνες,
κι' ἐρήμιας βασιλεύει σιγαλιά.